

натъжена пастирка с руси коси и с бели ръкави. „Дика! Дика! Дика!“ повтаря ясно и възторжено свирката. Да, това е Дика. Тя вижда Орфея, плесва с ръце като птица, подскача и пее. Нейната песен кънти навсякъде. Тя казва на птичките и тревичките, че Орфей се е завърнал и че всички тук пак ще слушат с наслада и упоение прекрасните му песни... И ето, тя оставя стадото сред полянката, поема тясната камениста пътечка и тича с всички сили към него като отмества ловко сплетените туктаме вейки и се препъва навремени...

Най-сетне Орфей се опомни. Той разбра, че не е никакъв орел, че не е на Орлов камък и че още е тук, в този ненавистен град, в този омразен дворец. И той си помисли за Кир, за малката рибарска платноходка, в която бяха всичките му надежди. Лира го гледаше разстроена, отчаяна, захапала до кръв начервената си нежна уста. Като се посъвзе, тя се опита да заговори [малкия музикант, но той пак се затвори в себе си, тъжен и унесен в нещо, загледан навън към морето.

